

Lángi Péter

Falusi krónika az ötvenes évekből

Akkortájt a vörös csillag dőlyfölt az egünkön.
Mátyás tar koponyáját öt szűrös sugarával
piszkálgatta, agyát forralta szünetlen,
s ő ettől törvénybe gyötörte a kolhozosítást.
Munkás, tisztviselő, pedagógus – agykisikáltak –
mentek kényszeredetten, megszállták a vidéket.

Gazda, kinek birtokszerzés volt élete célja,
s újgazdák, kik a földnek most kezdtek csak örülni,
kapták csóstitül az érvet, mért lesz jobb, ha belépnek:
„Föld, jószág maguké marad ott is, benn a közösben.”
Egy bajuzosnak helyre menyecske megadta a választ:
„Nyisszantom le a lógóját, s tenyerébe rakom be.
Pontosan így lesz majd a miénk ez a birtok.”

Ám önhitt hatalom szándékáról sose mond le.
Gúny, zsarolás, börtön s a koholt vádak be is értek
– meggyőző fortéllyal telve a pince, a padlás –,
így mind többen léptek a nem kívánt köz(d)ös útra.
Ám jó gazda alig csábult vezetői szerepre,
várták azt, hogy e rongy vircsaft majd elbukik egyszer.
Így lett Pusztakenézen normális Jani elnök.
(„Nem vagyok én normális, csak csúfolnak a népek!”)

Sürgött-forgott, fontosságával dicskedve,
tárgyalt, bőlogatott hallgatva megannyi tanácsot,
s gyakran a városi elvtársakhoz járt „okosodni”.
„Indul a busz már!” – meghökkenvén észleli egyszer,
s hogy már futva se éri be. „– Álljon csak meg a busz, mert
én, a Vörös Hajnal Téesznek az elnöke mondom!”
Nem hallotta a busz? Nem akarta talán? Nem is állt meg.
S száll Jani mondata szájról szájra ma is faluszerte.

Jött csuda forgósél, s szétfújta e durva világot,
ám később ravaszul s kezesebben visszalopózott.